

v slavo Matere božje. Med sveto mašo je bila vsa občina na kolenih v veliki pobožnosti in vselej, ko sem se obrnil s pozdravom »Dominus vobiscum«, sem videl, kako se je staro in mlado topilo v solzah veselja. Nikdar, nikdar v življenju mi ne izgine iz spomina ta dogodek. Po sv. maši so prejeli verniki, ki so bili opravili izpoved, sveto obhajilo.

Približal se je čas ločitve. Ko stopim iz cerkve, me spoštljivo pozdravlja hvaležno ljudstvo in obstopijo me možje s solzami v očeh in prosijo: »Oh, ostanite, častiti gospod, ostanite pri nas! Sami pojdemo k škofu in bomo prosili za Vas!« Seveda sem jim, dasi s težkim srcem, odgovarjal, da ne morem in ne smem ostati, ker me sveta dolžnost kliče v domačo župnijo. Še sem se razgovarjal s temi dobrimi ljudmi in jih zahvaljeval za prisrčni sprejem, — kar se oglasi zvon v zvoniku in oznani, da se je dobra žena, ki je bila previdena prejšnji dan, preselila v večnost. In tako je bil njen mirni odhod tudi v srečo in blagoslov vsej občini.

Ob devetih grem še enkrat v cerkev in zahvalim ljubega Boga za veliko milost, ki jo je izkazal planinskim prebivalcem pa tudi meni, ter vzamem s seboj presv. Rešnje Telo. Kako veliko je bilo zopet moje veselje, ko, stopivši iz cerkve, zagledam skoro vso občino zbrano, s prižganimi svečami, da počaste in slovesno spremijo ljubega Jezusa pri odhodu. Glasno pevaje se pomika izprevod do meje. Poleg križa na meji pa vsi pokleknejo in — glasno ihtoč in jokaje — prejmejo še enkrat blagoslov z Najsvetejšim. Dolgo še gledajo za nami; možje pa, ki so mi prejšnji dan delali gazo, molijo zopet pred menoj sveti rožni venec, in sicer danes glasno. V štirih urah smo izvršili težavno potovanje in možje so me spremili do župnijske cerkve.

Težka je večkrat duhovnikova naloga, pa se mu tudi čestokrat poplačuje z obilno tolažbo in radostjo.

Zacingljali so kraguljčki ...

Zacingljali so kraguljčki
v mrzlo, zimsko noč,
pesem sveta v temi vstala
in je šla prek gozdov, polja
tja do gorskih koč.

»Slava Bogu« v kočah tihih
pesem je odmevala
v tisoč srcih, dušah vernih,
je svetloba sevala
na obrazih rajskomirnih

in ob misli na Boga,
na Boga-človeka,
ki nocoj se je rodil,
da bi blagoslov in srečo
na človeštvo vse razlil.

Zacingljali so kraguljčki
veter rezek je zavel.
Jaz pa sem v tujini mrzli —
kot da sem doma pri svojih —
»Slava Bogu« pel ...

Gnjevoš.

